

ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

"Αν αποθάνω 'γώ για σέ-ό κόσμος τί θα λείη;
Πρώτα τόν έφαρμάχωσε κ' ύστερα τότε κλαίει,

Ποιό δέντρο σάν μαχαίνεται, δέν γέρνει τά κλαριά του,
Καί ποιό κορίτσι άνύπαντρο δέν καίει τήν καρδιά του;

Θά χτίσω σπίτι 'ς τήν καρδιά και κάμερα 'ς τά φύλλα
'Σ τά φυλλοκάρδια μιá γωνιά νά καίη δίχως ξύλα.

Μεριάστε, δέντρα και κλαριά, μη στέκεστε 'μπροστά μου,
Θά βίνω μιá κκλή φωτιά νά κίψω τó σεδδάμου.

"Έχασα τής έλπίδες μου σάν τού δεντρού τά φύλλα,
"Όπου τά παίρνει ό άνεμος και μένουνε τά ξύλα.

"Ας λείπω από τά μάτια 'γώ, ποῦ χαμηλοτηρᾶνε
Ποῦ λαχταρίζουν για φιλι και δέν τό μαρτυρᾶνε.

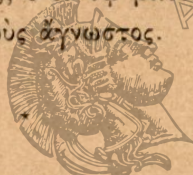
Ἐὰν κατὰ τὰ πλείστα αὐτοῦ ἀποτελέσματα ὁ ἔρωσ κριθῆ,
τοῦ μίσους μᾶλλον ἢ τῆς φιλίας συγγενῆς καταφαίνεται.

*

Δὲν ὑπάρχει μορφῆς σχῆμα δυνάμενον ν' ἀποκρύψῃ ἐπὶ χρόνον
μακρὸν ἔρωτα ὑπάρχοντα, ἢ νὰ ὑποκριθῆ ἔρωτα μὴ ὑπάρχοντα.

*

Ἐὰν ὑπάρχῃ καθαρὸς τις καὶ ἀπὸ παντὸς ἄλλου ἡμῶν πά-
θους ἄμικτος ἔρωσ, εἶνε ὁ ἔρωσ, ὁ ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἡμῶν
κεκρυμμένος καὶ εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς ἀγνωστος.

Ἐὰν τὰ πάθη παρορμῶσι τὸν ἄνθρωπον εἰς σφάλματα, ἀλλὰ
τὰ ἐξ ἔρωτος ὀλισθήματα εἶνε τὰ μάλιστα καταγέλαστα.

Σάν μ' ἀγαπᾶς, πουλάκι μου, πές μού το νά τὸ ξέρω,
Γιατ' εἶν' ὁ νοῦς μου 'ς τὰ βουνά, νά στείλω νά τὸν φέρω.

*

Ὡ οὐρανέ, μὴ βρέχεις πλειά, κάνε μ' αὐτὴ τὴ χάρι,
Κ' ἐγὼ μὲ τὰ ματάκια μου δροσίζω τὸ χορτάρι.

*

Αὐτὸ τὸ ἄχ ἂν ἔβγαინεν ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ φύλλα,
Θεὸ νά καιγόταν ὁ ντουνιαῶς χωρὶς φωτιά καὶ ξύλα.

*

Ἄς τραγουδήσω κι' ἄς χαρῶ ὡς τε ποῦ νά γεράσω,
Κ' ἡ νιότη δὲν πουλιέται πλειὸ νά τὴν ξαναγοράσω.

*

Γιὰ 'δὲς πῶς ἐκατήντησα, ὡσάν τῆς γῆς τὸ χῶμα,
Ποῦ τὸ πατεῖς καὶ δὲν 'μιλεῖ γιατί' δὲν ἔχει στομά.

*

Γενοῦ, πουλί μου, λειμονιά κ' ἐγὼ νά γείνω χιόνι,
Νά λειώνω νά δροσίζωνται οἱ τροφεροὶ σου κλωνοί.

*

Δὲν ἤμπορῶ τὰ πάθη μου τῆς πέτρας νά τὰ λέω,
Κ' ἡ πέτρα νά μὴ μοῦ 'μιλῇ, νά κάθωμαι νά κλαίω.

*

Ἐδῶ 'ς αὐτὴ τὴ γειτονιά χάρος νά κατοικήσῃ,
Νά πάρῃ ὄλας τῆς ἀσχημαίς, τῆς ὠμορφαις ν' ἀφήσῃ.

*

Ἐσ' εἶσαι μάτια μου γιατρός κ' ἐγὼ εἶμ' ὁ λαθωμένος,
Ἐλα νά σμίξωμε τὰ δυὸ νά γιατρευτῶ ὁ καυμένος.

*

Ἐγὼ, πουλί μου, σ' ἀγαπῶ, μὰ δέ σου δίνω θάρρος,
Γιατ' εἶν' ἡ γειτονιά κακὴ, ποῦ νά τὴν πάρῃ ὁ Χάρος.

*

Ἡ πίκραις κόβουν γόνατα κ' οἱ λογισμοὶ γερνοῦνε,
Κ' ἐγὼ ποῦ τᾶχω καὶ τὰ δυὸ πῶς δὲ μὲ καταλοῦνε!

*

Ἡ θάλασσα τρώγει βουνά καὶ τὰ βουνά λιοντάρια,
Κ' ἡ ὀμορφαις ἢ κοπελλιαῖς τρώνε τὰ παλληκάρια.

*

Καὶ τὰστεράκια τούρανοῦ κ' ἐκεῖνα τὰ φοβοῦμαι,
Νὰ μὴ μας μαρτυρήσουνε τὴν ὥρα ποῦ 'μιλοῦμε.

*

Λησμονημένη σ' εἶχα 'γώ· τώρα ποῦ σ' εἶδα πάλι
Μοῦθαλες πόνο 'ς τὴν καρδιά καὶ ζάλη 'ς τὸ κεφάλι.

*

Λυπήσου, Παναγία μου, τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
Γιατ' εἶνε περισσότερα κι' ἀπ' τὸ νερὸ ποῦ πίνω.

*

Ἐύπνα, τοῦ μόσχου ἢ ἀδελφῆ, τοῦ μπαμπακιοῦ ἢ ἀσπράδα,
Ἐύπνα, ποῦ δὲν ἐγόρτασε τοῦ ὕπνου τὴ γλυκάδα.

*

Ὅποιός μου φίλος μ' ἀγαπᾷ νὰ μὴν ἐρθῆ κοντά μου,
Γιατί θὲ νὰ τὸν κάθουνε τὰναστενάγματά μου.

*

Ἐκεῖνου ποῦ δὲ μ' ἀγαπᾷ δὸς του Θεοῦ του δὸς του
Δυὸ μαχαίριας μέσ' 'ς τὴν καρδιά γιὰ νὰ γενῶ γατρός του.

*

Πεισμάτα καὶ πεισματικά νὰ ξεσυνερισθοῦμε!
Κ' ὕστερα νὰ γυρεύουμε γιατρό νὰ γιαιτρευθοῦμε.

*

Ἦ τὰ μάτια σου λιγοθυμῶ, 'ς τὰ χεῖλη σου πεθαίνω,
Μέσ' 'ς τὴν καρδιά σου κρίνομαι κι' ὅ τι μοῦ 'πῆς θὰ γένω.

*

Τί ἔχουνε τὰ ματάκια σου κι' ὅταν μὲ ἰδοῦνε κλαῖνε;
Ἄν ἔχουνε παράπονο γιατί δὲν μοῦ το λένε;

*

Τρεῖς πῆχες φίδι θὰ γενῶ τὴ μέστη σου νὰ ζώσω,
Κι' ἂν ἀγαπήσης ἄλλους, θὲ νὰ τὸν φαρμακώσω.

*